

Cartea lui Daniel - O sută optzeci și trei

Temelia Veșnică: Hristos în Istoria Profetică și Credința Credinciosului

Jeff Pippenger

2024-04-13

„Adevărul pe care Petru îl mărturisise este temelia credinței credinciosului. Este acel adevăr despre care Hristos Însuși a declarat că este viața veșnică.” Acest „adevăr” a identificat două aspecte ale lui Hristos. Primul a fost acela că Hristos este un element al istoriei profetice. Semnele de hotar care reprezintă evenimentele istoriei profetice Îl reprezintă pe Hristos. Asocierea Sa cu evenimentele identifică caracterul sacru al semnelor de hotar profetice și oferă logica pentru care Sora White a spus atât de adesea că trebuie să păzim semnele de hotar, căci acele semne de hotar Îl reprezintă pe Isus Hristos. Semnul de hotar care reprezenta tema punerii la probă în vremea lui Hristos a fost botezul Său și se alinia cu alte evenimente din liniile sacre de reformă, distincte prin coborârea unui simbol divin.

În linia de reformă a lui Moise, Dumnezeu S-a coborât și a locuit într-un rug aprins, simbol al Creatorului unit cu creația. În linia de reformă de la sfârșitul celor șaptezeci de ani, Mihail S-a coborât pentru a-l împuternici pe Cyrus să înainteze cu primul decret, iar în același timp Daniel a fost schimbat după chipul lui Hristos. În linia de reformă a lui Hristos, Duhul Sfânt S-a coborât în chip de porumbel pentru a-L unge pe Fiul lui Dumnezeu, simbolul Dumnezeirii unite cu omenirea. În istoria millerită, îngerul care S-a coborât la 11 august 1840 era „nimeni altul decât Isus Hristos”, care S-a coborât cu o cârtică ce trebuia mâncată, iar El era acea cârtică. Acolo El a demonstrat că unirea Dumnezeirii cu omenirea se realizează prin mâncarea și băutura trupului și sângelui Pâinii Cerului.

Historia sacră este sacră deoarece este întrupată prin prezența lui Hristos. Prezicerile Cuvântului lui Dumnezeu care identifică evenimente viitoare sunt Isus Hristos, căci El este „Cuvântul”. Când acele preziceri se împlinesc în istorie, evenimentele reprezintă împlinirea Cuvântului Său, iar Cuvântul Său este Adevăr. Cuvântul Său este cel care înfățișează prezicerea și tot Cuvântul Său este cel care se îplinește atunci când evenimentul sosește, astfel încât la început și la sfârșit este Isus Hristos, căci El este Alfa și Omega. Prin urmare, atunci când Petru a proclamat că Isus era Hristosul și Fiul Dumnezeului celui viu, el identifica un semn de hotar care era Isus Hristos și un semn de hotar care își atinge împlinirea desăvârșită în zilele din urmă. 11 septembrie 2001 a fost împlinirea desăvârșită a lui Hristos.

A respinge împlinirea profetică a datei de 11 septembrie 2001 înseamnă a-L respinge pe Hristos, Fiul Dumnezeului celui viu. Acest adevăr, exprimat de Petru, era „temelia credinței credinciosului”, iar la 11 septembrie 2001 Hristos Și-a condus poporul din zilele de pe urmă înapoi la „vechile cărări” ale lui Ieremia, care reprezintă „temeliile” mișcării primei și celei de-a treia solii îngerești. Petru îi reprezenta pe cei o sută patruzeci și patru de mii, care sunt sigilați în perioada în care cei patru îngeri țin în frâu cele patru vânturi. Timpul sigilării este o perioadă profetică specifică, care începe la 11 septembrie 2001 și se încheie la legea duminicală care va veni în

curând. Isus ilustrează întotdeauna sfârșitul unui lucru prin începutul unui lucru.

La începutul timpului sigilării, îngerul din Apocalipsa optsprezece a coborât, așa cum coborâse Duhul Sfânt la botez, iar acel înger era „nimeni altul decât Isus Hristos”, căci îngerul care a coborât pentru a lumina pământul cu slava Sa în istoria millerită era „nimeni altul decât Isus Hristos”. La legea duminicală care urmează să vină în curând, „nimeni altul decât Isus Hristos” coboară din nou și prezintă a doua dintre cele două solii din Apocalipsa optsprezece, chemându-și cealaltă turmă afară din Babilon. La mijlocul perioadei timpului sigilării, un înger a coborât, așa cum al doilea înger a coborât la 19 aprilie 1844, la prima dezamăgire a mișcării millerite.

Între venirea celui al doilea înger și venirea celui de-al treilea înger, la 22 octombrie 1844, au fost trimiși mulți îngeri pentru a adăuga putere celui de-al doilea înger, pe măsură ce sosea solia Strigătului de la Miezul Noptii. Vorbind despre istoria vremii când acești îngeri au venit în cadrul istoriei millerite, sora White ne informează că aceia care au respins aceste solii L-au răstignit pe Hristos tot atât de sigur cum L-au răstignit iudeii pe Hristos.

„Am văzut că, așa cum iudeii L-au răstignit pe Isus, tot astfel bisericile cu numele au răstignit aceste solii și, prin urmare, nu au nicio cunoștință despre calea către Locul Preasfânt și nu pot beneficia de mijlocirea lui Isus acolo.” *Early Writings*, 261.

Mesajele reprezentate de îngeri, atunci când sunt respinse, reprezintă răstignirea lui Hristos, căci El întruchipează mesajele și împlinirea lor istorică. La 18 iulie 2020, „nimeni altul decât Isus Hristos” a coborât, marcând prima dezamăgire și începutul timpului de întârziere. Ucis pe ulițe, oasele uscate și moarte ale poporului Său din zilele de pe urmă urmau să fie trezite prin auzirea singurului glas care poate aduce oamenii înapoi la viață.

Adevărat, adevărat vă spun că vine ceasul, și acum este, când morții vor auzi glasul Fiului lui Dumnezeu; și cei ce vor auzi vor trăi. Căci, după cum Tatăl are viața în Sine, tot așa I-a dat și Fiului să aibă viața în Sine; și I-a dat autoritate să facă și judecată, pentru că este Fiul omului. Nu vă mirați de aceasta, pentru că vine ceasul în care toți cei din morminte vor auzi glasul Lui și vor ieși afară: cei ce au făcut binele, spre învierea vieții; iar cei ce au făcut răul, spre învierea osândirii. Ioan 5:25–29.

În iulie 2023, glasul Său a chemat la viață oasele uscate ale morților, iar Alfa și Omega au repetat atunci începutul timpului de sigilare, căci iulie 2023 marchează perioada de încheiere a timpului de sigilare. Poporul Său a fost apoi din nou chemat înapoi la vechile cărări ale lui Ieremia, la temelile istoriei millerite. Solia fundamentală a începutului și sfârșitului milleriților a fost prima și ultima solie din istoria millerită, și anume „șapte vremi” din Leviticul, capitolul douăzeci și șase.

În iulie 2023, poporului lui Dumnezeu din zilele de pe urmă i s-a poruncit din nou să ia cărticica și s-o mănânce. Pe măsură ce mănâncă cărticica, ei sunt apoi puși la încercare pentru a se vedea dacă vor recunoaște mesajul celui de-al treilea Vai din Apocalipsa, capitolul nouă (veștile de la răsărit), și mesajul din Daniel, capitolul unsprezece (veștile de la mieznoapte). Procesul de încercare îi conduce la versetele treisprezece până la cincisprezece din Daniel, capitolul unsprezece, care este Bătălia de la Panium, care este Cezareea lui Filip și care este mesajul Strigătului de la Miezul Noptii, unde sunt manifestate cele două clase care au auzit glasul Său, o clasă „cei ce au făcut

binele, spre învierea vieții; iar cei ce au făcut răul, spre învierea osândeii.”

Există trei glasuri în timpul sigilării celor o sută patruzeci și patru de mii, și toate sunt glasul „nimănui mai prejos decât Isus Hristos”. Primul glas din Apocalipsa optsprezece a răsunat când marile clădiri ale orașului New York au fost doborâte printr-o atingere din partea lui Dumnezeu. Al doilea glas este glasul lui Mihail, arhanghelul, care îi cheamă pe cei morți afară din mormintele lor. Al treilea glas este al doilea glas din capitolul optsprezece al Apocalipsei, care cheamă celelalte oi ale Sale afară din Babilon în ceasul „marelui cutremur” din capitolul unsprezece al Apocalipsei. Împlinirea desăvârșită a mărturisirii lui Petru de la Cezareea lui Filip are loc atunci când Hristos Își conduce poporul din zilele de pe urmă la „acea parte a prorociei lui Daniel care se referă la zilele din urmă”.

Panium din versetele treisprezece până la cincisprezece din Daniel unsprezece este „partea” profeției lui Daniel care a fost pecetluită și care identifică solia Strigătului de la Miezul Noptii. Panium este adunarea de tabără de la Exeter din august 1844; este o istorie care se împlinește în al doilea mandat al lui Donald Trump și este solia profetică ce imprimă sigiliul lui Dumnezeu pe frunțile celor o sută patruzeci și patru de mii. Versetele pe care le studiem acum sunt un teren foarte sfânt.

„Adevărul pe care Petru îl mărturisise este temelia credinței credinciosului. Acesta este ceea ce Hristos Însuși a declarat a fi viața veșnică. Dar stăpânirea acestei cunoștințe nu era temei pentru proslăvire de sine. Nu prin vreo înțelepciune sau bunătate a sa proprie îi fusese descoperită lui Petru. Niciodată omenirea, prin sine însăși, nu poate ajunge la cunoașterea celor dumnezeiești. «Este tot atât de înaltă ca cerul; ce poți face? mai adâncă decât Locuința morților; ce poți cunoaște?» Iov 11:8. Numai duhul înfierii ne poate descoperi lucrurile adânci ale lui Dumnezeu, pe care «ochiul nu le-a văzut, urechea nu le-a auzit și la inima omului nu s-au suit». «Dar nouă Dumnezeu ni le-a descoperit prin Duhul Său; căci Duhul cercetează toate lucrurile, chiar și lucrurile adânci ale lui Dumnezeu.» 1 Corinteni 2:9, 10. «Taina Domnului este cu cei ce se tem de El»; iar faptul că Petru a discernut slava lui Hristos era o dovadă că fusese «învățat de Dumnezeu». Psalmii 25:14; Ioan 6:45. Ah, cu adevărat, «ferice de tine, Simone, fiul lui Iona; fiindcă nu carnea și sângele ți-au descoperit lucrul acesta.»”

„Isus a continuat: «Îți spun, de asemenea, că tu ești Petru și pe această piatră Îmi voi zidi biserica; și porțile iadului nu o vor birui.» Cuvântul Petru înseamnă o piatră, — o piatră rostogolitoare. Petru nu era stânca pe care a fost întemeiată biserica. Porțile iadului au biruit împotriva lui atunci când s-a lepădat de Domnul său cu blesteme și jurăminte. Biserica a fost zidită pe Unul împotriva căruia porțile iadului nu puteau birui.” Hristos, Lumina lumii, 413

Mesajul pe care Hristos îl prezenta ucenicilor Săi la Cezareea lui Filip a fost și este mesajul Strigătului de la Miezul Noptii și este așezat în contextul unui război spiritual între zeul grec Pan, al cărui templu era numit „porțile iadului”, și cele două coarne apostate ale fiarei pământului. Macabeii au fost poporul apostat al lui Dumnezeu, care pretindea că este apărătorul bisericii lui Dumnezeu, în timp ce purta război împotriva religiei grecilor. Ei se identificau atât ca lideri religioși, cât și politici. Ei reprezintă protestantismul apostat al acelor biserici căzute care, împreună cu guvernul Statelor Unite, formează acum o icoană a fiarei și poartă război împotriva

religiei globaliștilor a woke-ismului și a Mamei Pământ. Coarnele apostate biruie în lupta lor cu elementele religioase și politice ale globalismului și, în același timp, adevăratul corn protestant este curățit prin îndepărtarea ultimelor rămășițe ale fecioarelor neînțelepte, înainte de a fi înălțat ca un steag la „marele cutremur” al legii duminicale care va veni în curând.

Partea profeției din cartea lui Daniel care se referă la zilele de pe urmă, care este totodată Apocalipsa lui Isus Hristos și este solia Strigătului de la Miezul Noapții, este desigilată de Leul din seminția lui Iuda la Cezareea lui Filip, care este Panium. Ea este desigilată în mijlocul războiului dintre fiara atee din adânc și cornul Republicanismului, care a început să stârnească acea fiară în 2015, și împotriva cornului adevărat al Protestantismului, care acum este înviat ca o oaste puternică.

Adevărul pe care l-a mărturisit Petru reprezintă reperul profetic al datei de 11 septembrie 2001 și, de asemenea, faptul că Hristos este Fiul Dumnezeuului cel viu. Adevărul a ceea ce este reprezentat prin faptul că Isus este Fiul lui Dumnezeu este un adevăr de probă tot atât de sigur pe cât era, în zilele lui Petru, întrebarea dacă Isus era sau nu Mesia. Proclamarea că Isus este Fiul lui Dumnezeu reprezintă tot ceea ce fusese descoperit cu privire la cine este Fiul. Ea reprezintă nu numai faptul că El era Fiul lui Dumnezeu, ci și că El era Fiul omului. Este adevărul întrupării divinității în umanitate, care este însăși lucrarea împlinită în timpul sigilării celor o sută patruzeci și patru de mii. Adevărul „întrupării” este adevărul de la sfârșit care a fost prefigurat de adevărul „Sabatului” de la început.

ថ្ងៃទី ២២ ខែតុលា ឆ្នាំ ១៨៤៤ បានសម្រាល់ការមកដល់របស់ទេវតាទីបី។
នៃពេលវេលាមួយមកដល់ សចក្រគឺពិតពិតសេមួយ
ដល់សមសុរបនឹងសម័យកាលដល់សចក្រគឺពិតនោះគួរឲ្យបានបរិកបង្ហាញ
គួរឲ្យបានបរិកចំហឡើងដោយសិដ្ឋានព្រះយេស៊ូ ហើយសចក្រគឺពិតនោះបន្ទាប់មកបាន
សាកលបង្ហាញដល់សចក្រគឺពិតនោះគួរឲ្យបានបរិកបង្ហាញ។ នៅថ្ងៃទី ២២ ខែតុលា
ឆ្នាំ ១៨៤៤ សចក្រគឺពិតទាំងឡាយដល់ទាក់ទងនឹងកិច្ចការរបស់ព្រះគ្រីស្ទ
ដល់បានយាងមកដល់ព្រះវិហារភ្នំលាមៗ
ជាព្រះវិហារដល់ទុរង្គបានសុំបន្ទាញឡើងក្នុងរយៈពេលសែបបុរាមួយឆ្នាំ ចាប់ពីឆ្នាំ ១៧៩៨
ដល់ឆ្នាំ ១៨៤៤ គួរឲ្យបានបរិកបង្ហាញ។ កិច្ចការជំនុំជម្រះរបស់ព្រះគ្រីស្ទ
គ្រីស្ទវិន័យរបស់ព្រះ គួរឲ្យបានបង្ហាញជាមហាបូជាចារុយ បញ្ចូលសញ្ញារបស់សត្រូវសាហាវ
និងការបោះត្រាលើមួយសន្លឹកសិបបួនពាន់នាក់ សុទ្ធជតត្រូវបានបរិកចំហឡើង។ បងស៊ី
វ៉ាយត៍ គួរឲ្យបានបង្ហាញថា ក្នុងចំណោមសចក្រគឺពិតទាំងនោះ មានសចក្រគឺពិតមួយ
ដល់អាណាហ៍ និងអូមហេតា បានកំណត់សម្រាល់ដោយពន្លឺពិតសេមួយ។

„Am rămas uimită când am văzut porunca a patra chiar în centrul celor zece precepte, înconjurată de o aureolă blândă de lumină. Îngerul a spus: «Ea este singura dintre cele zece care Îl definește pe Dumnezeuul cel viu, care a creat cerurile și pământul și toate lucrurile care sunt în ele. Când au fost puse temelilele pământului, atunci a fost pusă și temelia Sabatului.»”
Testimonies, volumul 1, 75.

Timpul sigilării celor o sută patruzeci și patru de mii sosise, dar urma să fie întârziat de răzvrătirea din 1863. La 11 septembrie 2001, procesul sigilării a început când Hristos, înfățișat ca îngerul

puternic din capitolul optsprezece al Apocalipsei, S-a coborât având în mâna Sa o carte ascunsă pe care poporul lui Dumnezeu din zilele de pe urmă trebuia s-o mănânce. Alfa și Omega ilustrează întotdeauna sfârșitul prin început; astfel, în zilele din urmă a existat un alt adevăr care a fost pus într-o lumină deosebită, și acesta era legat în mod direct de adevărul Sabatului care a fost scos în evidență prima dată când Hristos a încercat să-i sigileze pe cei o sută patruzeci și patru de mii.

„A sosit vremea ca Daniel să stea în partea ce i-a fost rânduită. A sosit vremea ca lumina care i-a fost dată să ajungă în lume cum niciodată mai înainte. Dacă aceia pentru care Domnul a făcut atât de mult vor umbla în lumină, cunoașterea lor despre Hristos și despre profețiile care se referă la El va crește mult pe măsură ce se apropie de încheierea istoriei acestui pământ.”

„Cei care au comuniune cu Dumnezeu umblă în lumina Soarelui Neprihănit. Ei nu-L dezonoarează pe Răscumpărătorul lor, stricându-și calea înaintea lui Dumnezeu. Lumina cerească strălucește asupra lor. Ei au o valoare infinită în ochii lui Dumnezeu, căci sunt una cu Hristos. Pentru ei, Cuvântul lui Dumnezeu este de o frumusețe și o încântare neîntrecute. Ei îi văd importanța. Adevărul le este descoperit. Doctrina întrupării este învăluită într-o strălucire blândă. Ei văd că Scriptura este cheia care descurie toate tainele și rezolvă toate dificultățile. Cei care nu au fost dispuși să primească lumina și să umble în lumină nu vor putea să înțeleagă taina evlaviei, dar cei care nu au ezitat să ia crucea și să-L urmeze pe Isus vor vedea lumina în lumina lui Dumnezeu.” Manuscript Releases, nr. 21, 406, 407.

Doctrina întrupării este adevărul că Dumnezeirea unită cu omenirea nu păcătuiește, iar semnul celor care au ajuns la acea experiență în zilele de pe urmă este Sabatul.

Mai mult, le-am dat și Sabatele Mele, ca să fie un semn între Mine și ei, pentru ca să cunoască faptul că Eu sunt Domnul care îi sfințesc. Ezechiel 20:12.

Cei o sută patruzeci și patru de mii sunt sigilați pentru veșnicie, iar procesul sigilării identifică o scurtă perioadă de timp la sfârșitul procesului de sigilare, chiar înainte de legea duminicală, când sigiliul este imprimat. În acea scurtă perioadă de timp, Divinitatea este unită cu umanitatea, în mod permanent.

„Fraților, ce faceți în marea lucrare de pregătire? Cei care se unesc cu lumea primesc tiparul lumesc și se pregătesc pentru semnul fiarei. Cei care nu se încred în ei înșiși, care se smeresc înaintea lui Dumnezeu și își curățesc sufletele prin ascultare de adevăr, aceștia primesc tiparul ceresc și se pregătesc pentru sigiliul lui Dumnezeu pe frunțile lor. Când decretul va fi dat și pecetea va fi imprimată, caracterul lor va rămâne curat și fără pată pentru veșnicie.

„Acum este timpul de pregătire. Sigiliul lui Dumnezeu nu va fi pus niciodată pe fruntea unui bărbat sau a unei femei necurate. Nu va fi pus niciodată pe fruntea bărbatului sau a femeii ambițioase, iubitoare de lume. Nu va fi pus niciodată pe fruntea bărbaților sau a femeilor cu limbă mincinoasă ori cu inimă înșelătoare. Toți cei care primesc sigiliul trebuie să fie fără pată înaintea lui Dumnezeu — candidați pentru cer. Mergeți înainte, frații și surorile mele. Nu pot decât să scriu pe scurt asupra acestor puncte în acest timp, doar atrăgându-vă atenția asupra necesității pregătirii. Cercetați Scripturile pentru voi înșivă, ca să puteți înțelege solemnitatea înfricoșătoare a ceasului de față.” Testimonies, volumul 5, 216.

Pasajul anterior ar putea sugera că sigiliul este aplicat la legea duminicală, dar nu acesta este cazul. Sora White afirmă limpede că legea duminicală este o mare criză și, de asemenea, învață în mod clar că, într-o criză, caracterul se manifestă, dar nu se dezvoltă niciodată într-o criză. Sigiliul este aplicat la legea duminicală în sensul că atunci devine vizibil, căci aceia care atunci au sigiliul sunt înălțați ca un steag. Sigiliul este aplicat într-o scurtă perioadă de timp, chiar înainte ca timpul de probă să se încheie, iar pentru păzitorii Sabatului, timpul de probă se încheie la legea duminicală. Sigilarea a început la 11 septembrie 2001 și nimeni nu a primit atunci sigiliul lui Dumnezeu, căci, așa cum este ilustrat în perioada de timp de după 22 octombrie 1844, trebuia mai întâi să existe un proces de punere la probă.

În fiecare mișcare de reformă, când simbolul divin coboară pentru a împuternici mesajul care a fost desigilat la vremea sfârșitului, începe un proces de punere la încercare. Când Mihail a coborât pentru a-l împuternici pe Cirus să înainteze cu primul decret, iudeii au fost atunci puși la încercare în privința faptului dacă aveau să părăsească locuința în care trăiseră în cei șaptezeci de ani anteriori și să se întoarcă într-o cetate ruinată, ca s-o reconstruiască. Când Duhul Sfânt a coborât la botzul lui Hristos, iudeii au fost puși la încercare cu privire la subiectul lui Mesia. Când îngerul cel puternic din Apocalipsa zece a coborât la 11 august 1840, acea generație a fost pusă la încercare dacă avea să mănânce cărticica și tot ceea ce reprezenta cărticica.

Un proces de încercare a început la 11 august 1840, care a produs două clase de închinători, iar clasa care a urmat Mielul în Locul Preasfânt era candidată să fie între cei o sută patruzeci și patru de mii. Încercarea finală pentru acea generație, care a căzut la procesul de încercare, a început odată cu sosirea unei lumini sporite asupra „celor șapte vremi” din Leviticul douăzeci și șase. Din 1856 până în 1863, solia laodiceană a marcat o perioadă finală de timp în cadrul perioadei care a început odată cu venirea celui de-al treilea înger la 22 octombrie 1844. Acea perioadă de timp este reprezentată de versetele treisprezece până la cincisprezece din capitolul unsprezece al cărții lui Daniel.

Vom continua acest studiu în articolul următor.

„La început era Cuvântul, și Cuvântul era cu Dumnezeu, și Cuvântul era Dumnezeu. Acesta era la început cu Dumnezeu. Toate lucrurile au fost făcute prin El; și fără El nimic din ceea ce a fost făcut n-a fost făcut. În El era viața; și viața era lumina oamenilor. Și lumina luminează în întuneric; și întunericul n-a cuprins-o.” „Și Cuvântul S-a făcut trup și a locuit printre noi, (și noi am privit slava Lui, slavă întocmai ca slava Singurului născut din Tatăl,) plin de har și de adevăr” (Ioan 1:1–5, 14).

„Acest capitol conturează caracterul și importanța lucrării lui Hristos. Ca unul care își înțelege subiectul, Ioan Îi atribuie lui Hristos toată puterea și vorbește despre măreția și maiestatea Sa. El face să strălucească raze divine ale adevărului prețios, asemenea luminii de la soare. El Îl prezintă pe Hristos ca singurul Mijlocitor între Dumnezeu și omenire.”

Doctrina întrupării lui Hristos în trup omenesc este o taină, „adică taina ascunsă din veacuri și în toate generațiile” (Coloseni 1:26). Ea este marea și adâncă taină a evlaviei. „Și Cuvântul S-a făcut trup și a locuit printre noi” (Ioan 1:14). Hristos a luat asupra Sa natura omenească, o

natură inferioară naturii Sale cerești. Nimic nu arată atât de mult minunata condescendență a lui Dumnezeu ca aceasta. El „atât de mult a iubit lumea, încât L-a dat pe singurul Său Fiul născut” (Ioan 3:16). Ioan înfățișează acest subiect minunat cu atâta simplitate, încât toți pot înțelege ideile prezentate și pot fi luminați.

„Christos n-a făcut doar să pară că a luat natura omenească; El a luat-o cu adevărat. El a posedat în realitate natura omenească. «Întrucât copiii sunt părtași cărnii și sângelui, tot așa și El Însuși a luat parte la aceleași» (Evrei 2:14). El a fost fiul Mariei; El a fost din sămânța lui David potrivit descendenței omenești. El este declarat a fi om, chiar Omul Hristos Isus. «Omul acesta», scrie Pavel, «a fost socotit vrednic de o slavă mai mare decât Moise, întrucât cel ce a zidit casa are mai multă cinste decât casa» (Evrei 3:3).”

“Dar în timp ce Cuvântul lui Dumnezeu vorbește despre natura umană a lui Hristos atunci când S-a aflat pe acest pământ, el vorbește de asemenea în mod categoric cu privire la pre existența Sa. Cuvântul a existat ca Ființă divină, chiar ca Fiul veșnic al lui Dumnezeu, în unire și una cu Tatăl Său. Din veșnicie El a fost Mijlocitorul legământului, Acela în care toate neamurile pământului, atât iudei, cât și dintre neamuri, dacă Îl primeau, urmau să fie binecuvântate. „Cuvântul era cu Dumnezeu și Cuvântul era Dumnezeu” (Ioan 1:1). Înainte ca oamenii sau îngerii să fi fost creați, Cuvântul era cu Dumnezeu și era Dumnezeu.

„Lumea a fost făcută prin El”, „și nimic din ce a fost făcut n-a fost făcut fără El” (Ioan 1:3). Dacă Hristos a făcut toate lucrurile, El a existat înainte de toate lucrurile. Cuvintele rostite cu privire la aceasta sunt atât de hotărâte, încât nimeni nu trebuie să rămână în îndoială. Hristos era Dumnezeu în esență și în sensul cel mai înalt. El era cu Dumnezeu din toată veșnicia, Dumnezeu peste toate, binecuvântat în veci.

„Domnul Isus Hristos, dumnezeiescul Fiul al lui Dumnezeu, exista din veșnicie, o persoană distinctă, și totuși una cu Tatăl. El era slava neîntrecută a cerului. El era comandantul inteligențelor cerești, iar omagiul adorator al îngerilor Îi era adus ca un drept al Său. Aceasta nu era o uzurpare a prerogativelor lui Dumnezeu. «Domnul m-a avut la începutul căii Sale», declară El, «înaintea lucrărilor Sale celor de demult. Am fost așezată din veșnicie, de la început, mai înainte de a fi fost pământul. Când nu erau adâncuri, am fost născută; când nu erau izvoare bogate în ape. Mai înainte ca munții să fi fost întemeiați, înaintea dealurilor am fost născută: pe când încă nu făcuse nici pământul, nici câmpiile, nici cea dintâi țărână a lumii. Când a întocmit cerurile, eram acolo: când a tras un cerc pe fața adâncului» (Proverbele 8:22–27).”

„În adevărul că Hristos era una cu Tatăl înainte de întemeierea lumii se află lumină și slavă. Aceasta este lumina care strălucește într-un loc întunecos, făcându-l strălucitor de slavă divină, originară. Acest adevăr, infinit de tainic în sine însuși, explică alte adevăruri tainice și altminteri de neexplicat, în timp ce el însuși este învăluit în lumină, de neapropiat și de necuprins.” Selected Messages, cartea 1, 246–248.